

trykkene ere saaledes i den nugældende Lov, at Anmeldelser kunne ske ogsaa til en Sognefoged eller en Dyr læge. Det er jo ikke blot, fordi man derved tror at kunne lette Anmeldelserne for Befolkningen, men ogsaa fordi Anmeldelserne kunne ske saa meget desto hurtigere, og man kan ikke antage, at en Anmeldelse af en saa vigtig Sag navnlig til Dyr læger og Politimesterens Underordnede, Sognefogederne, skulde blive virksom. Man maa forudsætte, at den vil blive expederet saa hurtig som muligt. — Naar Udvalget har foreslaaet i Nr. 5, det Vædringsforslag, der feilagtig kaldes Nr. 4, at der skulde tilføies efter Ordet „Besætninger“ Ordene „som kan angribes af den paagjældende Sygdom“, saa har man blandt andre Grunde ogsaa troet, at det kunde være rigtigt at tilføie denne Sætning for at komme i Overensstemmelse med Udtrykket i Lovudkastets § 5, 4de Linie; der er netop tilføiet „dog med Undtagelse af de Dyr i denne, der ikke kunne angribes af en Sygdom af den angivne Besaffenhed“. — Vædringen Nr. 4 tror jeg ikke Ministeren udtalte sig noget bestemt imod, og Nr. 8 kunde Ministeren tiltræde. — Med Hensyn til miltbrandarted Rosen, som Ministeren allerede omtalte under Vædringen Nr. 10, der jo forøvrigt angaar et underordnet Punkt, nemlig om Mærkerne paa Dyrene, saa har Udvalget anset det for rigtig i Henhold til, hvad jeg tidligere ogsaa hittede, at denne Sygdom blev medoptaget ikke blot paa Grund af Sygdommens Smitsomhed, men tillige ogsaa af praktiske Grunde, da den meget let kan forveksles med Svinedifteritis. Jeg tror heller ikke efter Ministerens Udtalelse, at hans Modstand mod at medoptage denne Sygdom, var saa stor. Forøvrigt er det jo navnlig det jagtlyndige Medlem, som har været Medlem af Udvalget, hvis Ansvar her har gjort sig gjældende, idet Udvalget ikke har kunnet Andet end lægge Vægt paa, hans Mening i saa Henseende. — Ved Vædringsforslaget under Nr. 13 har Udvalget betragtet som Selvfølgelig, at disse Undtagelser skulde ske ved Politimesteren, som jo er den Myndighed, der nærmest har Vermed at gjøre, men forøvrigt vil det være rigtigst efter Ministerens Udtalelser til 3de Behandling at faae en Tilføielse derom. — Jeg tror ikke, at der blev gjort væsentlige Indbendinger af Ministeren før til Vædringsforslaget Nr. 23, der angaa Erstatning for de Dyr, som i Tilfælde, hvor en Gier har faaet Tilladelse til at lade Nedslagning foregaa, befindes ikke at have været angrebet af Sygdom. Udvalget har jo ikke her opstillet en ny Regel, men det har troet, at det vilde være rigtigst i dette Punkt ikke at afvige fra

den almindelige gjældende Regel, som findes ovenfor, og som gjælder for, hvor Nedslagning finder Sted fra det Offentliges Side. Udvalget kan ikke indse, at der er Anledning til at gjøre den Forskjel i disse to Tilfælde: det ene Tilfælde, hvor det Offentlige bestemmer, at Nedslagning skal finde Sted, det andet Tilfælde, hvor det sker efter et Andragende fra Gieren til Indenrigsministeren, som saa Ministeren tager Hensyn til og bevilger. Derjom Obduktionen giver det Resultat, at hans Besætning ikke har feilet Noget, og han altsaa uden Grund har havt sin Besætning i længere Tid under Tilsyn, forekommer det Udvalget, at der er al Grund til, at han faaer fuld Erstatning. ganske i Overensstemmelse med, hvad der gjælder, naar Nedslagning finder Sted efter det Offentliges Foranledning. — Hvad Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 26, hvorefter Udvalget har foreslaaet, at Statskassen skulde bære $\frac{2}{3}$ af Udgiften, angaar, skal jeg henholde mig til, hvad jeg tidligere hittede, at Udvalget formener, at der har været Grund til Stede til at forhøie Statskassens Bidrag i disse Tilfælde, da Udgifterne ville blive større for Kommunerne, og man egentlig ikke skjøner rettere, end at Meget kunne tale for at lade Staten bære alle Udgifterne. Men en saa stor Forandring i det Bestaaende har dog Udvalgets Flertal ikke villet stride til, da man maatte frygte for, at den kunde lægge Hindringer i Veien for Lovens Fremkomst. Derimod havde man haabet, at Regjeringen kunde gaa ind paa denne mindre Forandring, som man ikke kan skjønde Andet, end der er Opfordring til for Thinget at fastholde baade i dette Tilfælde og i andre lignende Tilfælde, hvor der ved nye Loves Fremkomst bliver lagt forøgede Byrder paa Kommuneskasserne, der i Forveien ere saa haardt betrængte, at de ikke let ville kunne taale forøgede Udgifter.

Formanden: Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører glemte at gjøre en Bemærkning med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 28, som Ministeren til Dels erklærede sig imod.

Ordføreren (Mourier-Petersen): Det forekom mig, at Ministerens Modstand ikke var saa decideret (Indenrigsministeren [Ingerslev]): Nei!, og den Vædring er jo for Resten heller ikke saa væsentlig.

Casperen: Naar Udvalget under Nr. 3 til § 3 har sat „Sognefoged eller en Dyr læge“ efter „Politimester“, er det jo nærmest for at faae Expeditionen saa hurtig